

1: Een kar vol blokken

Samen met Ludo de Wolpertinger keek ik naar de sterren. We zaten op het schuine dak van de hoogste toren van kasteel Brasberg. De maan kwam op en verlichtte de toppen van de Alpen in de verte. Prins Leo Lawaai had me opgesloten in de torenkamer. Maar Ludo was langs de buitenkant omhoog geklommen en was me gezelschap komen houden. Door het raam was ik naar het dak geklommen, waar hij op me zat te wachten. De kleine, sterke Wolpertinger had me gemakkelijk langs de muren naar beneden kunnen brengen. Maar dat leek me geen goed idee.

‘Ik laat je pas weer vrij als je een goed idee hebt! Laat dan de klok luiden die boven je hoofd hangt, door aan het koord te trekken!’ was het laatste dat de prins tegen me had geroepen.

Ik had de sleutel in het slot horen draaien en de reus was sloffend de stenen wenteltrappen af gegaan. Het was toen al avond en die dag was er veel gebeurd.

Kasteel Brasberg was alweer een tijd mijn thuis. Ik zorgde er voor het eten en sliep bij de haard. Die morgen waren Leo en prinses Bluf, in gezelschap van prinses Barbel, op de geur van warme pap met vruchten afgekomen.

‘Het was een goed idee van Alex om het eten voortaan in de keuken op te dienen,’ zei de prins.

Hij blies zo hard in zijn bord dat bramen en kersen in het rond vlogen.

‘Zo is het,’ vond prinses Bluf. ‘Voordat de pap in de ridderzaal is gebracht, is hij al bijna afgekoeld.’

Dat had ik lang geleden al zo geregeld. Als de schrokkende reuzen dicht bij de kookpotten zaten, hoefden ouwe Spatel Brander en ik niet zo heen en weer te zeulen met schalen en pannen. Ik werd nieuwsgierig, toen Leo Lawaai vervolgde:

‘Ik heb de ridderzaal nodig. Alle meubels moeten er uit. Er mag niemand naar binnen, behalve ik...’

Kleine prinses Barbel keek me vragend aan. Ik haalde mijn schouders op, want ik wist niet waar de prins het

over had. Spatel Brander droeg een mand appels binnen en zei:

‘Goedemorgen, prins. Er staat een zekere Hak Spaander bij de poort met een kar vol houten blokken. Hij heeft de wachters gezegd dat ik daar om heeft gevraagd.’

Voor het eerst zag ik een reus die zijn eten liet staan! Leo duwde zijn lepel terug in de pap en stond op. Hij beende de keuken uit en ik rende hem achterna. Hak Spaander kende ik goed. De houthakker had mij ooit de weg gewezen naar de tovereik, die toegang gaf tot de Onderlanden. Bij hem was dit grote geheim veilig. Leo Lawaai stond gebaren te maken op het binnenplein en de poortwachters lieten de houthakker binnen. Vier ezels trokken moeizaam een kar die was beladen met ontelbare vierkante houtblokjes. Soldaten werden aan het werk gezet. Zij moesten ...